

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Carole Mortimer
Édes zsarolás

Carole Mortimer
Védett angyal

Carole Mortimer
Furfangos hölgy

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carole Mortimer, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Sicilian's Ruthless Marriage Revenge* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Erdélyi Margit

© Carole Mortimer, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *At the Sicilian Count's Command* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Erdélyi Margit

© Carole Mortimer, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Sicilian's Innocent Mistress* (Harlequin Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Erdélyi Margit

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 34. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-343-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carole Mortimer
Édes zsarolás

ELŐHANG

Vége.

Mindennek vége.

A pénze régen elfogyott. Az elmúlt évben elveszítette a londoni lakást is, éppúgy, ahogy a franciaországi villát és a piros Ferrarit. Mindent feláldozott a rulettkerék szeszélyességének.

Ez egy betegség volt, biztosan tudta. Ám bármennyire is igyekezett, nem találta a gyógyszert. Előző éjjel azt veszítette el, amiről megesküdött, hogy sohasem fogja feltenni a szerencsejátékra. Becepta és cserben hagyta a családját, mégpedig a legundorítóbb módon.

Simon szorosabban markolta a kormányt. Bérelt autót vezetett, saját kocsit már rég nem engedhetett meg magának. A Monte Carlóból kivezető hegyi út hajtűkanyarjait szinte ösztönösen vette be. A Földközi-tenger csalogató kéken csillogott odalent. Jól ismerte az utat, és már most tudta, hogy bármennyire is szeretné megállni, még ma este vissza fog jönni. Ha a láz annyira égette, hogy nem bírta tovább elviselni, minden alkalommal visszatért a játékasztalhoz.

Állhat-e még valaha az apja és húga, Robin szeme elé? Mi mentsége lehetne az árulására? Fogalma sem volt róla. A sok galiba után, amelyet okozott nekik, már nem tudta. És lent a kék tenger olyan csalogatónak látszott...

Talán a következő kanyarnál egyszerűen el kellene engednie a kormányt. Talán ez az egyetlen gyógyszer arra a betegségre, amely nem ereszti, a markában tartja, s újra meg újra visszacsábítja Fortunához.

Csakhogy Fortuna elhagyta őt...

Vége.

Mindennek vége.

Az álmainak, a reményeinek. Már nem értek semmit, amióta tudta, hogy Pierre soha nem szerette őt, és esze ágában sem volt a feleségét elhagyni miatta.

A férfi egy évvel ezelőtt szerelmet vallott neki, ő pedig elhitte minden szavát. Nem érdekelte, hogy nős ember, nem akart semmi mást, csak együtt lenni vele, szeretni, és hagyni, hogy szeresse őt.

Carla biztosra vette, hogy a kisfiú, akit három hónappal korábban szült, megadja a férfinak az utolsó lökést ahhoz, hogy elváljon a feleségétől. Ehelyett az a gyáva alak bevallott mindent a feleségének, és térden állva esedezett a bocsánatáért, hogy ne dobja ki.

Szegény kicsi fia! Az ő kis Marcója!

A megszületésével szegényt hozott a családjára. És mindezt a semmiért. Pierre nem szereti. Az elmúlt éjjel, miután szeretkeztek, s ő jóllakottan és elégedetten a karjában feküdt, még egyszer megkérte, hogy költözzön hozzá és a közös kisfiukhoz, mire a férfi feltárta előtte az igazságot: nem szereti őt, és csupán egy volt a hódításai közül. Csak egy a viszonyai hosszú listáján.

Könnyek patakozottak a szeméből, miközben kocsijával felfelé kapaszkodott az úton Monte Carlo és a családja tulajdonában lévő szálloda felé. Visszamegy a gyermekéhez, az ő csodálatos gyermekéhez, apátlan kisfiához.

Marcónak azonban jobb lenne nélküle! Neki már nincs szíve, most, hogy ezer darabra törték. Soha többé nem fog begyógyulni. Ha ő nem lesz többé, Cesare, a fivére gondoskodni fog Marcóról. Majd ő leveszi róla a szegényfoltot, amelyet születése napjától visel. Cesare a saját fiaként fogja szeretni, és soha senki nem fogja bántani.

De vajon meg tudja tenni? Véget tud vetni itt és most az egésznek? A véget nem érő fájdalomnak, amelyet Pierre elutasítása okozott neki? Az ő hazugságai hajszolták a teljes kétségbeesésbe. A csalása, miközben számára ez a szerelem mesébe illő és tökéletes volt.

Lepillantott a mélyen alatta elnyúló, azúr-kék tengerre, amely csábítóan csillogott a napfényben.

Igen, döntötte el, meg tudja tenni. A sziklához irányítja a kocsit, hogy egyszer s mindenkorra vége legyen a fájdalomnak...

Simon nem sejtette, hogy szembejön vele egy autó. Épp csak arra maradt ideje, hogy észlelje, egyikük sem veszi be a kanyart. A két kocsi frontálisan összeütközött. Kirepültek a semmibe, és egy másodpercre mintha megálltak volna a levegőben. A férfi benézett a másik kocsiba, a fiatal nő szép arcába, aki sötét, riadt szemmel meredt rá.

Azután mindkét autó zuhanni kezdett szabadesésben a tenger hipnotikusan kék mélysége felé...

1. FEJEZET

– Az a nő Charles Ingram oldalán... Tudod, kicsoda? – kérdezte Cesare minden átmenet nélkül.

– Elnézést. – Peter Sheldon, az ismerőse értetlenül ráncolta a homlokát.

Cesare elfojtott egy türelmetlen megjegyzést. Habár egy jótékonysági vacsorán voltak, üzleti dolgokról beszélgettek, amíg Cesare figyelmét el nem terelte egy gyönyörű, elbűvölő nő, aki a terem túlsó végén Charles Ingram mellett állt. Az ő örök ellensége mellett.

Cesare mosolygott, megmutatva tökéletesen fehér fogsorát, amely különösen vakított barnára sült arcában. A szeme azonban nem mosolygott.

– Csak azon tűnődtem, ki az a szépség, aki elkísérte. – Már összeszedte magát, a hangja közömbösen csengett, még ha kissé összehúzott szemmel nézett is az össze nem illő párra.

Charles Ingram az ötvenes évei végén járt, de ezüstös hajával még mindig vonzó férfi volt. A magas, méltóságteljes tartású nő aranylő, mézszőke haja lágy hullámokban omlott a hátára. Cesare még ekkora távolságból is látta, hogy a szeme mélykék. Most nevetett valamin, amit Charles mondott neki, és a szeme csak úgy ragyogott. Bőre halvány magnóliavirágra emlékeztetett, ajka telt volt, és lágy ívű, nyaka hosszú és kecses. A ferde szabású fehér ruha kiemelte telt keblét, és rásimult tökéletes alakjára.

Kezét – hosszú ujjú, keskeny kezét, amellyel bizonyára az örület határáig tudott becézgetni egy férfit – könnyedén kísérője karjára tette a meghittség jeleként, amitől Cesare akaratlanul is a fogát csikorgatta. Mindenesetre a párocskát a tetemes korkülönbség ellenére bensőséges légkör lengte körül.

– Igazi szépség, ugye? – mormolta Peter Sheldon elismerően, majd sajnálkozva hozzáfűzte: – Szép, de elérhetetlen.

– Úgy érted, Ingramnek elsőbbségi joga van? – Egy izom megrándult Cesare arcán. Szomorú, hogy egy ilyen szépség Charles Ingramre fecsérli az idejét.

– Nem, egyáltalán nem – felelte szárazon Peter. – A hölgy, akiről beszélünk, Robin Ingram, Charles lánya.

Cesare másodpercekig üres tekintettel bámult üzlettársára. Robin Ingram valóban Charles Ingram lánya? Tehát nem a szeretője, ahogy feltételezte. Pedig milyen kárörömmel töltötte volna el, ha elcsábíthatja a nőt korosodó szeretőjétől!

Az elmúlt három hónapban Cesare minden lehetséges adatot összegyűjtött Charles Ingramról. Mindent tudni akart kiszemelt ellenségéről, egészen a cipőméretéig.

Természetesen kutakodás közben eljutott Ingram két gyerekéhez is, de azt hitte – tévesen, mint kiderült –, hogy Robin Charles Ingram kisebbik fia, és így kevésbé érdekelte.

– A Robin nem férfinév? – kérdezte folyékony angolsággal. Tökéletesen beszélt még franciául, spanyolul és németül.

– Ez is egy olyan név, amelyet mindkét nem használhat – válaszolta Peter könnyedén.

Charles Ingram másik gyereke tehát lány, egy gyönyörű, hihetetlenül vonzó nő. Ez teljesen új megvilágításba helyezte Cesare bosszútervét...

– Apa, ismered azt a férfit? Ne, ne nézz oda! – tette hozzá gyorsan Robin, különben az apja rögtön megfordult volna, hogy kövesse a pillantását. – Ott egy sötét szemű, külföldinek látszó férfi.

– Egy sötét szemű, külföldinek látszó, vonzó férfi? – ugratta az apja.

– Nos... igen – vallotta be a lány, és kissé elhúzta a száját. – De nem azért tűnt fel nekem.

– Hanem? – puhatolódzott a férfi.

– Már legalább tíz perce bámul.

– Ha nem a lányom lennél, én is megbámulnálak! – Charles felnevetett, azután elkomolyodott.

– Ma este különösen szép vagy, Robin. Örülök, hogy rábeszélte, jöjjünk el ide. Igazad volt. Nem

bujkálhatunk örökké, csak mert valaki véletlenül megemlítheti Simont.

Robin levette tekintetét az idegen férfiről, és az apjára nézett, akinek homlokán még ott húzódtak a gyász mély árcai.

Az utolsó három hónap nem volt könnyű egyiküknek sem. Simon halálos autóbalesete alaposan megviselte őket, és még közel sem dolgozták fel a veszteséget. Úgy érezték, hogy talán soha nem is lesznek túl rajta. Ám Robin ezen az estén meggyőzte az apját, hogy jöjjön el vele erre a jótékonyági rendezvényre. Ideje volt, hogy összeszedjék magukat, és éljék tovább az életüket. Simon sem akarta volna másképpen.

– De ezt most hagyjuk, és térjünk vissza a te jóképű ismeretlenedhez! – Charles igyekezett vidámabb hangot megütni. – Melyik férfiről van szó? – Megfordította a fejét, és körbehordozta tekintetét a vendégeken, akik fejenként ötezer fontot fizettek, hogy részt vehessenek az estélyen.

– Nem lehet eltéveszteni – felelte a lány, mialatt ismét magán érezte a fürkésző szempárt, amely olyan sötét volt, hogy már-már feketének lehetett mondani. – Magas, nagyon magas – fűzte hozzá, mert látta, hogy az idegen néhány centiméterrel minden jelenlévő fölé magasodik. – A harmincas éveik végén járhat, sötét, kissé hosszú haj. – Az átható pillantástól megborzongott. – Peter Sheldonnal beszélget... Mi az, apa? – A lány az apjára lesett, aki egyszer csak megmerevedett.

– Azt akarom, hogy tartsd távol tartsd magad attól az embertől, Robin! – rendelkezett Charles nyersen, és oltalmazón a lánya elé áll.

– De hát ki ez? – Apja hirtelen rosszkedvén Robin elcsodálkozott.

– Cesare Gambrellinek hívják – bökte ki mogorván a férfi.

Gambrelli... Robin valahogy ismerősnek találta a nevet, de csak azt. A férfit még soha nem látta, ebben biztos volt. Emlékezett volna rá.

– Olasz – folytatta az apja. – Dúsgazdag. Övé a Gambrelli-szállodalánc, többek között.

Hát ezért csengett ismerősen a Gambrelli név! Robin természetesen ismerte az elegáns Gambrelli-szállodákat, már éjszakázott is némelyikben. És ki ne tudná, hogy ezek a luxusépületek a világ szinte összes fővárosában megtalálhatóak, és ki ne hallott volna a Gambrelli-médiakonzorciumról, a zene- és filmstúdiókról, légi járatokról?

És ezé a férfié minden, aki olyan kitartóan bámulja őt. Ami azonban nem magyarázta meg az apja nyilvánvaló ellenségeskedését.

– Nem értem, miért... – kezdte, de rögtön elhallgatott. – Ne fordulj meg, apa, azt hiszem, idejön hozzánk! – Majd egy méter nyolcvan centijével, magas sarkú cipőjében könnyedén átlesett az apja válla fölött.

– Charles! – üdvözölte Cesare az idősebb férfit kifejezéstelen hangon, amikor melljük lépett. Az udvarias kézfogásról lemondott. Enyhén összevont szemöldökkel szemügyre vette Robint. – A hölgy bizonyára az ön gyönyörűséges lánya, igaz? – kérdezte könnyedén.

– Igen, ő Robin. – Charles Ingramen látszott, hogy a találkozás kibillentette a nyugalmaiból. – Meglep, hogy eljött egy ilyen rendezvényre, Gambrelli.

Cesare sokáig gyönyörködött Robin hibátlan vonásaiban. Az ígéretes, piros ajkak, a csábítóan kék szemek és a melle érzéki domborulatai éppen olyan vonzóak voltak közelről, mint amilyennek elképzelte őket. Csak ezután méltatta válasza az idősödő férfit.

– Nem tart engem adakozó embernek, Charles? – kérdezte kihívóan.

Robin el tudta képzelni, mit gondol róla az apja, mert pár pillanattal később már ő is ugyanazt érezte: ez az ember veszélyes. Egy magas, sötét, életveszélyes ragadozó!

És a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott. A fekete szem, az egyenes orr, a száj a határozott és tiszta vonalakkal, a markáns áll. A selymes, fekete haj, kifésülve a homlokából, hátul kissé rálógott a patyolattiszta ing gallérjára. Széles vállak és keskeny csípő. Karcsú alakja szelíd erőt sugárzott. De kétségtelenül a legfenyegetőbb kinézetű ember is, akit valaha ismert.

A mód, ahogy ránézett, ahogy tekintetét előbb az arcán és csupasz vállán jártatta, hogy azután megállapodjon a ruhája kivágásán, csak erősített benne ezt az érzést. Az arca még mindig lángolt, és a légzése is szabálytalan volt. Nem mintha zavarba jött volna, inkább azért, mert ez a tekintet tudatára ébresztette az érzékiségének, amitől a melle feszített, s az ölében meleg áradt szét.

– Nem, szó sincs erről – válaszolta az apja rosszállóan Cesare kérdésére. – De ez egy brit jótékonyági rendezvény, és a jótékonyág tulajdonképpen mindig az ember saját hazájában kezdődik, az ön esetében tehát Olaszországban, nem igaz?

A tökéletes száj kissé megkeményedett.

– Igen, általában ebből indulnak ki – helyeselt Gambrelli csöndesen. – Ám ami a nemzetiséget illeti, ön téved. Szicíliai vagyok, nem olasz.

Robin észrevette, hogy apja e szavakra nagyot nyelt. Érzékelte a másik férfi hangjából áradó kihívást is. Mi folyik itt? Mert abban biztos volt, hogy még valami megbújik a két férfi beszélgetésében. Ingerültség, kétértelműség. Nem a jótékonyági vacsoráról társalognak, hanem valami egészen másról.

– Akkor valóban tévedtem – mormolta Charles.

Cesare nem felelt. A szicíliai férfiak nem éppen arról híresek, hogy bármit is elnéznének. Ő sem fogja megbocsátani soha az Ingram családnak, hogy elvették a hűgát. És Marco anyját.

– Eddig élvezte az estét, Miss Ingram? – szólalt meg végül.

Tudatosan Robinnak szentelte teljes figyelmét. Látta, ahogy melle a ruha lágy anyagának feszül, ahogy a halmok emelkednek és süllyednek. Ha észre is vette a lány az apjával folytatott néma ellenségeskedést, bizonyára tudatában van a közöttük vibráló erotikus feszültségnek is, gondolta.

Annál jobb. Még nem dolgozta ki teljesen a tervét, de abban biztos volt, hogy már nem csupán Charles Ingramre kell összpontosítania. Sokkal nagyobb élvezetet fog okozni, ha a szépséges Robin Ingramen áll bosszút.

– Igen, köszönöm – felelte a lány halkán, és lesütötte hosszú, sötét szempilláit.

Szerény. Félénk. Már-már szemérmes. Cesare azonban tudta, hogy Robin Ingram egyáltalán nem az. Peter Sheldon sok mindent hallott róla, és készségesen megosztotta vele az értesüléseit.

A lány huszonhét éves, azaz tíz évvel fiatalabb nála, és három évig volt egy nemesember felesége. Házasságukból nem született gyermek. Egy évvel ezelőtti válása után Robin visszavette a lánykori nevét, és semmi jelét nem adta, hogy újabb tapasztalatot akarna szerezni. Erre célzott Peter azzal a megjegyzésével, hogy „szép, de elérhetetlen”. Egyértelműen kihívást jelent minden férfinak, akik tartják magukat valamire, hát még olyasvalakinek, akit a bosszú hajt.

– A barátomtól, Peter Sheldontól tudom, hogy ön is közreműködött ennek a rendezvénynek a megszervezésében, Miss Ingram – ütött meg könnyed társalgási hangnemet Cesare. – Hadd gratuláljak a jól sikerült estéhez! – Fejével a zsúfolt teremre bökött.

– Köszönöm – mondta a lány –, de a vacsorát még fel sem szolgálták, talán korai a dicsérete – tette hozzá gyöngyöző kacagással.

Cesare alaposabban szemügyre vette. Dühítette, hogy már volt férjnél és elvált, habár... huszonhét évesen aligha lehetett volna szűz. Azért érdekelt volna, melyik fél hibájából mondták ki a válást, és miért...

– Sajnálatos módon nem maradhatok vacsorára – közölte udvariasan, és magában örült a lány arcán megjelenő csalódottságnak. – Még máshová is kell mennem... személyes kötelezettségek.

– Vagy úgy? – Robin hangja kissé élesebb lett.

– Igen. – Cesare elfojtott egy csúfondáros mosolyt, amikor látta, hogy a lány elkedvetlenedett, mert a „személyes kötelezettségek”-ből levonta a nyilvánvaló következtetést. – De feltételezem, hogy az est hátralévő része éppen ilyen sikeresen lesz.

– Ezt én is remélem – felelte a lány. Dühös volt magára, mert elragadta a képzelete. Miért érdekli őt, ha a férfi az éjszakát egy nővel tölti? A válása óta még egy vacsorameghívást sem fogadott el, most meg bizserog a bőre a vágytól, ha Cesare Gambrellire néz. Arra a férfira, akitől az apja óva intette! – Azt hiszem, ideje asztalhoz ülni és megnyitni az estélyt. – Robin megkönnyebbülve látta, hogy a háromszáz meghívott vendég elindul az étterem irányába. – Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Gambrelli – mondta merő udvariasságból.

– Valóban örül? – kérdezte a férfi szárazon, és elhúzta a száját, miközben továbbra is az arcát fürkészte. – Nos, ez esetben mindent el fogok követni, hogy viszontlássuk egymást, Robin. Mégpedig hamar.

A lány nagyot nyelt, nyakán egy ér láthatóan lüktetni kezdett. Cesare félig leeresztett szempillái alól a szemébe nézett.

– Nagyon hamar – erősítette meg halkán, majd kurta biccentéssel elköszönt Charlestól, és lassú léptekkel távozott.

– Azt akarom, hogy tartsd távol magad ettől az embertől, Robin – ismételte meg az apja. Sápadtabbnak hatott, mint egyébként.

– De miért...?

– Bízz bennem, és tedd, amit mondok! Ez a férfi veszélyes.

Percekkel korábban Robin pontosan ezt gondolta. És tekintve, hogy annyira tűzbe hozta őt, szándékában is állt távol tartani magát tőle. Mindazonáltal Cesare Gambrelli utolsó megjegyzésétől az a kellemetlen érzése támadt, hogy a férfi éppen az ellenkezőjét tervezi...

– Kedves öntől, hogy fogad, Miss Ingram – üdvözölte Cesare Gambrelli.

Robin kecsesen felállt, amikor a férfit bevezették az apja londoni házána szalonjába.

Talán volt más válasza? A férfi váratlanul jelent meg a küszöbön, és az apja felől érdeklődött. Amikor közölték vele, hogy Charles Ingram házon kívül van, megkérdezte, láthatná-e Robin Ingramet.

Bár az apja óva intette Gambrellitől, még mindig nem adott neki magyarázatot, hiába kérdezte Robin többször is. Ennek ellenére udvariatalanság, sőt otrombaság lett volna elküldeni a látogatót, ha már egyszer megmondták neki, hogy ő otthon van. Tehát nem maradt más válasza.

A férfi éppoly magasnak és határozottnak tűnt, mint hat nappal korábban, amikor először találkoztak, még ha ezen a napon sötétkék öltönyt és világoskék inget viselt is szmoking helyett. Búcsúszavai már annak idején világossá tették Robin számára, hogy viszont fogják látni egymást, arra azonban nem számított, hogy a következő találkozásra az apja városi házában kerül sor, amelybe a válása után költözött.

– Foglaljon helyet, Mr. Gambrelli! – mutatott az egyik öblös fotelra. A férfi érkezése előtt a szófán olvasott összekuporodva.

– Köszönöm.

Robin remélte, hogy ha leül, csökkenni fog az a felkavaró hatás, amelyet látogatója a jelenlétével gyakorolt rá, ám tévedett. Továbbra is minden idegszála remegett, érezte, hogy lángol az arca. Éppúgy izgalomba hozta ez a férfi, mint szűk egy héttel korábban. Szinte érezte erős kezét a bőrén, ajkának ízét a nyelvén...

Visszatelepedett a szófára, és reszkető ujjait összekulcsolta az ölében.

– Mit tehetek önért, Mr. Gambrelli?

Hát volna mit, gondolta Cesare halvány mosollyal. Ennek a feltűnően szép nőnek olyan a teste, hogy attól minden férfi képes lenne elveszíteni az esztét.

Nos, ő nem fogja. Kapcsolatuk pontosan az elképzelései szerint alakul majd. Egy izom megrándult az arcán, és összeszorította a száját.

– Az első, amit tehet értem, hogy Cesarének szólít – kérte, és figyelte, ahogy Robin még jobban elvörösödik.

Ez nem egy érintetlen lány félénk pirulása volt. Huszonhét évesen, egy tönkrement házassággal a háta mögött, nem is lehetett az. Nem, ezt a kipirulást szexuális izgalom váltotta ki. A lány szeme most egészen sötétkék volt, melle átsejlett a vékony selyemblúzon, és Cesare jól látta melltartója vonalát meg az anyagnak feszülő, ágaskodó mellbimbóját. Még ha illedelmesen ült is a szófán, ölbe tett kézzel, szorosán összezárt térdekkel, nyilvánvalóan nem az erényesség miatt ült így.

Robin Ingram, az elérhetetlen nő nem tagadhatta, hogy kívánja őt, olyan erősen, hogy képtelen leplezni. Ami a következő percekben meg fogja könnyíteni a dolgot – mindkettejük számára.

Szörnyű! Ez az egy szó motoszkált szakadatlanul Robin fejében. Nyugtalanul fészkelődött a szófán, és nagyon is tudatában volt a testét elöntő forróságnak. És mindez ennek a férfinak a pusztá látványától.

– Nos, rendben... Cesare. – Robin kényszerítette magát, hogy állja a tekintetét. – Az apámmal

akart beszélni?

– Nem – jött a gyors válasz. – Eleve önt akartam látni.

Robin összeráncolta a homlokát.

– De az apámat kereste.

A férfi kurtán biccentett.

– Abban a biztos tudatban, hogy nincs itthon.

Robin értetlenül meredt rá. Ha tudta, hogy az apja házon kívül van, egyáltalán minek érdeklődött utána?

– Nem értem... – Zavartan ingatta a fejét.

– Persze – hagyta rá a férfi. – De mindjárt megérti – tette hozzá.

A hangsúlyából kihallatszó fenyegetéstől a lány hátán a hideg futkosott. Sebesen felállt, és most már a haragtól piroslott az arca.

– Nem tudom, miféle játékot űz, Mr. Gambrelli, de biztosíthatom...

– Ez nem játék, Robin – vágott a szavába a férfi, és villámló tekintetét rászegezte. Az álla megkeményedett, ahogyan a hangja is. – Üljön le! – szólította fel fagyosan.

– Emlékeztetném, hogy ön vendég ebben a házban, Mr. Gambrelli, mégpedig nem szívesen látott vendég! – sziszegte a lány. – Különben sem tűröm a parancsolgatást senkitől!

– Le fog ülni. – A férfi teljesen higgadt maradt. – És most beszélgetni fogunk. Helyesebben én beszélek, maga pedig meghallgat. És ha az apja hazaérkezik, közli vele, hogy úgy döntött, hozzám jön feleségül.

– Hogy... mi? – A haragtól Robinnak elakadt a szava. – Eszem ágában sincs! Mondja csak, szed valamit, Mr. Gambrelli? Hívjak orvost?

– Nem szedek semmit, Robin – jelentette ki a férfi ridegen. – És nem is örültem meg – fűzte hozzá, amikor a tekintetük találkozott.

Az izgalomnak, amelyet Robin az imént érzett, immár nyoma sem volt, ahogy azt Cesare szinte derűsen megállapította. A lány most inkább harcra késznek tűnt.

De ez most nem számított. Ha majd összeházasodnak, elég idejük lesz ilyesmire. Már alig várta, hogy minden lehetőséget kihasználjon az élvezetekre ezzel a nővel.

Ám ahhoz először össze kell házasodniuk...

Az elmúlt hat napban adatokat gyűjtött Robin Ingramról, elvált nevén Robin Bennetről. Gyakorlatilag mindent tudott róla, beleértve a melltartója méretét is – és még egy pár dolgot, amelyeket a lány valószínűleg jobban szeretett volna eltitkolni. Cesare észrevétlenül összeszorította a száját, ha Robin zátonyra futott házasságára gondolt. És az okra, amely miatt a férje elvált tőle. Semmi köze nem volt az „összeférhetetlenség”-hez, ahogy a hivatalos változatban mondták.

Robin számára sok minden meg fog változni, ha feleségül megy hozzá. Először is Marco anyja lesz. De Cesare azt is tervbe vette, hogy több fiúval és lánnyal is megajándékozza. A szép, elegáns, világot járt Miss Ingram Mrs. Cesare Gambrelli lesz, s az elkövetkező években a gyerekekkel és a háztartással fog foglalatostkodni!

Ez méltó jóvátétel lesz azért, hogy a bátyja megfosztotta Carlát az életétől, gondolta. És hogy elvette Marcótól az édesanyját. Nem érdekli, mit gondol a lány, és milyen kifogásokat emel, vannak más eszközei, hogy jobb belátásra bírja. Robin Ingram a felesége lesz és Marco anyukája, akár akarja, akár nem!

– Üljön le, mielőtt még elesik! – morogta.

Hát ennyire látszik, hogy félek tőle? – tűnődött Robin.

Természetes volt a félelme. Minden nő félt volna egy olyan férfi jelenlétében, akit alig ismer, s aki csak úgy besétál a házába és közli vele, hogy feleségül kell mennie hozzá.

– Köszönöm, inkább állok – jelentette ki méltóságteljesen. – És azt hiszem, jobban tenné, ha távozna. Szemlátomást abban a tévhitben van, hogy feleségül megyek magához. De hadd világosítsam fel...

– Nos, Robin, ez nem tévhit. Ami önt illeti, nincsenek illúzióim. – Cesare szárazon felnevetett.

– Ön annak a férfinak az elkényeztetett lánykája, akinek a legcsekélyebb befolyása sem volt az

egyik gyerekére...

– Kérem, menjen el! – szólította fel remegve Robin.

– ...és annak a férfinak a testvére, aki felelős a húgom haláláért! – folytatta a férfi, mintha meg sem hallotta volna.

Robin szemei sötét foltoknak hatottak hirtelen elsápadt arcában.

Gambrelli! Már egy héttel korábban is ismerősnek találta ezt a nevet, de amikor az apja beszélni kezdett a multimilliomos Cesare Gambrelliről, beírta azzal a magyarázattal. Ám most eszébe jutott. Már tudta!

A bátyja, Simon frontálisan összeütközött egy másik autóval, és tragikus módon meghalt. Ez három hónapja történt. A másik kocsit vezetője egy fiatal nő volt, Carla Gambrelli. Cesare Gambrelli testvére.

Nehéz időszak volt az mindnyájuknak, de Robin tudta, hogy az apja, amint túl volt a szörnyű megrázkódtatáson, küldött egy részvétnyilvánító levelet Carla Gambrelli családjának. Talán épp Cesare Gambrellinek?

Megrázta a fejét.

– Ahogy apám is megírta, mindannyian sajnáljuk a veszteségét, Mr. Gambrelli. Mi éppúgy gyászoljuk a bátyámat.

– Nem kérek a bocsánatkéréséből! – támadt rá a férfi, és felpattant. Villámló szemekkel nézett rá. – A bocsánatkérések nem hozzák vissza a húgomat!

– Ahogyan a bátyámat, Simont sem – emlékeztette a lány csöndesen, állát kissé felemelve.

Az apja soha nem említette, hogy kapott-e választ a levelére, de Cesare Gambrelli mostani viselkedéséből kiindulva, Robin kételkedett benne.

A fiatalember epésen megjegyezte:

– A bátyja egy semmirekellő szerencsejátékos volt, nem érdemelt tiszteletet. A halála nem volt veszteség senkinek, ellenben a húgom...

– Hogy mondhat ilyet? – Robin levegőért kapkodott.

– Úgy, hogy ez az igazság – felelte Cesare, egy szicíliai indulatosságával. – A fivére mindenét eljátszotta, szégyent hozott a családjára.

– Úgy vélem, ennek eldöntése egyedül apámra és rám tartozik – tiltakozott hevesen a lány. – Ide hallgasson! Megértem, hogy megviselte a húga halála, igazán együttérzek önnel, de ők ketten egy kanyargós hegyi úton ütköztek. Senki sem tudja megmondani, ki volt a hibás. Nem állíthatja, hogy egyedül Simon felelős a húga haláláért.

– De még mennyire, hogy állíthatom! Őt teszem felelőssé! – szakította félbe Cesare nyersen. Ha felidézte, hogyan halt meg a húga, még mindig előntötte a harag.

Sokáig csak ők ketten voltak egymásnak. Az édesanyjuk meghalt Carla születésekor. Cesare akkor tizenegy éves volt. Szinte ő nevelte fel a húgát, mert az apjuk alkoholba fojtotta a bánatát, ami végül megölte. Cesare huszonkét éves volt, Carla tizenegy... Cesare tiszta szívéből szerette a húgát, gondoskodott róla, és egész életében oltalmazta... Simon Ingram pedig megölte!

– A bátyja az egész éjszakát a kaszinóban töltötte, mielőtt bekövetkezett a baleset – folytatta undorodva. – Több tanú is megerősítette, mennyire ideges volt a vesztesége miatt, milyen erőszakos lett. Még verekedés is kirobbant közte meg a kaszinó egyik vezetője között. – Lekicsinylően elhúzta a száját. – Carla ellenben azon az estén barátoknál vacsorázott. Beszéltem Pierre és Charisse Dupont-nal, Carla nem volt se ittas, se ideges, sőt nagyon is vidám és kiegyensúlyozott hangulatban hagyta el a házukat. A húgom mindig óvatosan vezetett. Mit gondol, Robin? Melyikük okozhatta inkább a balesetet?

Ha ez még egyáltalán lehetséges volt, Robin Ingram ilyen sápadtan még szebb volt. Két szeme hatalmasnak hatott a finom arcban, telt ajka enyhén remegett. Megrázta a fejét, mézszőke haja a vállára omlott.

– A rendőrségi jelentésben egyértelműen az áll...

– Ismerem a rendőrségi jelentést, Robin. Azt kérdeztem, maga mit gondol. Vajon melyikük volt a felelős? – kérdezte komoran a férfi.

Robin nem bírta elviselni vádló tekintetét, ezért elfordította a fejét. Nem tudta, mit feleljen. Ő is és az apja is tudtak Simon játékszenvedélyéről. Tudtak a tényről, hogy Simon erőszakos lett, és nem lehetett hozzá szólni, ha veszített. Márpedig többnyire az történt.

De amit ez az ember felvetett... Nem, nem felvetette, hanem határozottan állítja, hogy Simon volt felelős a húga haláláért. Ami még mindig nem indokolja, hogy Cesare Gambrelli felszólítsa őt, legyen a felesége!

Robin kihúzta magát, és dacosan a villámló szempárba nézett.

– A baleset tragikus mindkét családra nézve, Mr. Gambrelli – mondta halkán. – Nem hiszem, hogy a felelősség áthárítása bármit is változtatna a helyzeten. Nem hozza vissza a hógát, és a fivéremet sem.

– És Marcónak sem az anyukáját.

Robin megmerevedett. Az egész beszélgetés elképesztő volt, de most aztán végképp elveszítette a fonalat.

– Marco?

Cesare elhúzta a száját.

– Erre sem akar gondolni, vagy valóban nincs tudomása róla? – kérdezte metszően, összeszűkül szemmél.

– Mit kellene tudnom?

– Amikor Carla meghalt, hátrahagyott egy három hónapos kisfiút.

Robin lába elgyengült, rosszullet környékezte. Hátrált pár lépést, és lerogyott a szófára. Carla Gambrelli olyan fiatalon már édesanya volt? És a halálával egy kisbaba elveszítette az anyukáját?

Nagyot nyelt, igyekezett úrrá lenni az émelygésén. Simont elveszíteni megrázó élmény volt, olyan tragédia, amelyen sem ő, sem az apja nem fogják teljesen túltenni magukat. Ám Cesare Gambrelli vesztesége egyszerűen szörnyű, ha jobban belegondol.

Hirtelen felpillantott.

– Hol van most a kisbaba, az unokaöccse?

A férfi gögösen lenézett rá. Az arcán semmi sem utalt arra, hogy elnéző lenne, csak mert látja, milyen megrázkódtatást okozott neki a közlésével.

– Marco természetesen velem él.

– De... mi van az apjával?

– Nincs apja.

Persze hogy van apja. Vagy ez azt jelentené, hogy az a férfi nem ismerte el a gyerekét? Ami, tekintve, hogy Carla Cesare Gambrelli húga volt, vagy nagyon bátor, vagy nagyon ostoba tett volt tőle.

– Nincs senkije rajtam kívül – bökte ki a fiatalember. – Ezért örökbe fogadtam. A nevelt fiam lett. A fiam, akinek anyára van szüksége – jelentette ki elszántan.

Robin a homlokát ráncolta. Tehát ez az oka, hogy rá akarja bírni, legyen a felesége? Hogy átvegye Marco anyjának szerepét, csak mert meggyőződése, hogy az ő bátyja, Simon vette el a kisfiútól a vér szerinti anyját?

De hiszen ez nevetséges! Tiszta örültség. Cesare Gambrelli nem gondolhatja komolyan... De igen, döbönt rá riadtan, amikor az eltökélt férfi arcába nézett. Megrázta a fejét.

– Sajnálom, erről nem tudtam. Ami persze mit sem változtat azon, hogy a házassági ajánlata képtelenség.

– Ez nem ajánlat, Robin, hanem felszólítás – közölte Cesare rezzenéstelen arccal. – Az esküvőt a lehető leghamarabb meg kell tartani, mielőtt megkötöttük az egyezséget.

– Nem kényszeríthet rá, hogy magához menjek, Mr. Gambrelli – ellenkezett Robin.

– Nem megállapodtunk, hogy Cesarének hív? – emlékeztette a férfi.

– Nem, maga követelte – helyesbített a lány. – És teljesen mindegy, mivel próbál meg lehangolni, nem leszek a felesége!

Az arcán megjelenő vörös foltok nem gyakoroltak semmiféle hatást a férfira, aki megőrizte a nyugalmat.

– Biztos ebben? – kérdezte szinte lágyan. – Én ugyanis azt hiszem, nagyon is hozzám fog jönni. Bár az eredeti bosszútervében nem szerepelt esküvő, de amióta megpillantotta Robint, egyre inkább az volt a meggyőződése, hogy ez végleges megoldás lenne. Marcónak lenne anyukája, akire sokkal nagyobb szüksége van, mint egy fogadott dadára. S aki feleségként az ő szükségleteiről is gondoskodik. Olyan szükségletekről, amelyek kielégítését Robin Ingram röviddel ezelőtt szemlátomást még nem találta kellemetlennek...

– Ugyan már, Robin, annyira nem lehet rémes a gondolat, hogy megossa velem az ágát – mondta türelmetlenül.

Pár perccel korábban a lánynak elég volt ránéznie erre a férfira, hogy eddig soha nem érzett vágy fogja el. Ám ez a vágy abban a pillanatban lelohadt, amint a férfi megemlítette a házasságot. Esküvő pusztán bosszúból!

Robin már megszabadult egy házasságtól, amely kész katasztrófának bizonyult, és esze ágában sem volt megismételni ezt a baklövést. Az elmúlt évben egyetlen férfival sem randevúzott, és még a gondolatát is száműzte egy új kapcsolatnak. Tudta, hogy mindenütt megelőzte a híre, miszerint érzéketlen és döllyfős. Cesare Gambrelli átlagon felüli érzékisége veszélyeztethette ezt a róla kialakult képet, és nem kellett jobban megismernie a férfit ahhoz, hogy tudja, egy házasság vele még nagyobb katasztrófa lenne, mint az első.

Elszántan megrázta a fejét.

– Ez a megjegyzése válaszra sem méltó... Mit művel? – Robin levegőért kapkodott, amikor a férfi két lépéssel mellette termett, és felhúзва a szófáról, a karjába vonta.

– Ha nem hiszi, meg kell mutatnom – jelentette ki csúfondárosan, azután lehajtotta a fejét, és száját az ajkára tapasztotta.

Robin túlságosan megdöbbenett ahhoz, hogy tiltakozzon a váratlan roham ellen. Ugyanakkor érezte, hogy a szíve kalapálni kezd. Két keze szinte magától felvándorolt a férfi széles vállán, míg végül belekapaszkodott. Lába kis híján felmondta a szolgálatot, amikor Cesare magához szorította. Megpróbált ellenállni. Tudta, hogy el kellene taszítania és ki kellene dobnia a házából a férfit.

Ám amikor Cesare magához szorította és ő megbizonyosodott izgalmi állapotáról, forróság öntötte el az ölét. Torkából sóhaj tört elő, ahogy a férfi nyelve erőszakosan szétnyitotta az ajkait, s szájának meleg barlangjában forrón és követelőn ugyanazzal a ritmussal mozgott, mint a combja. Robin úgy érezte, menten elég a teste. Minden idegszála, minden izma azonnal válaszolt Cesare legapróbb érintésére is. Mellbimbói felágaskodtak, Cesare pedig a blúz vékony anyagán keresztül ajkával becézgette őket. Robin ívből hátrafeszl, hogy jobban érezze a csókjait, és teljesen belefeledkezett az érzéki gyönyörbe.

Lopva felpillantott, amikor Cesare hirtelen megemelte a fejét, és elhúzódt tőle.

– Nem – mondta tűnődve a férfi –, azt hiszem, egyáltalán nem lenne rémes, Robin.

Gúnyos hangja hideg zuhanyként érte a lányt, és nyomban kihunyt benne a láng. Vadul ellökte magától a férfit, és kis híján megbotlott, amikor az leeresztette a karját.

Cesare hátrább lépett, és megvetően végigmérte. Látszott rajta a diadalézés.

– Szemét alak! – fakadt ki dühösen a lány. Az arca lángolt a haragtól, amelyet a saját viselkedése és a férfi pimaszsága ébresztett benne.

– Lehet – fogadta Cesare higgadtan. – Mégis hozzám fog jönni, mégpedig hamarosan. Elvégre a gyerekeink nem szülehetnek házasságon kívüli kapcsolatból.

Robin iszonyúan zavarba jött a saját gyengeségétől és zavarták a blúzában éktelenkedő nedves foltok is. Mindazonáltal nem akarta tovább növelni ennek az embernek az önbizalmát.

– Eszem ágában sincs feleségül menni magához! – nyögte ki. – Sem most, sem a jövőben.

– Nekem más a véleményem – vetette ellen a férfi lágyan. – Sőt azt hiszem, nagyobb cirkusz nélkül meg fogja tenni.

Robin kutakodva vizsgálta diadalittas arcát, kihívó tekintetét. Az a nyugtalanító érzése támadt, hogy még közel sem ismer minden ténnyt.

– Mit hallgatott el előlem? – kérdezte végül.

– Nemcsak szép, de értelmes is – bókkolt Cesare kissé oldalra billentett fejjel. Pár perccel korábban

közel sem volt olyan higgadt, mint amilyen szeretett volna lenni. Robin Ingram valóban rendkívül csábító nő volt, neki viszont nem állt szándékában a lány apjának szalonjában szeretkezni. Ha sor kerül a beteljesülésre, akkor az egy ágyban fog bekövetkezni, és mindketten meztelenek lesznek, hogy végignézhesse, ahogy a lány teste belefeledkezik az ekstázisba, amelyet az érintései váltanak ki belőle. Azután hanyatt fekvé bámulja és élvezi, ahogy viszonzza a becézgetéseit. – Hogy mit hallgattam el? – ismételte meg elgondolkodva, azután ördögien elvigyorodott. – Igazán éleslátásra vall feltételezni, hogy a legjobbat a végére tartogattam.

– Hagyja az olcsó gúnyolódást, és bökje már ki! – sziszegte a lány.

Cesare mosolya hirtelen igazinak hatott.

– Úgy látom, a kielégületlenségtől rosszkedvű és ingerült – szögezte le derűsen.

A lány szeme résnyire szűkült.

– Kereken harminc másodpercet kap, hogy elárulja, mitől olyan biztos benne, hogy feleségül megyek magához. Azután kivezettetem az inassal, ha kell, erőszakkal – figyelmeztette a férfit.

– Nem hiszem – jelentette ki Cesare magabiztosan. – De azért kielégítem... legalább a kíváncsiságát. Tulajdonképpen kezdettől fogva el akartam magyarázni, miért nincs más választása.

– Csupa fül vagyok! – Robin semmit mást nem kívánt, mint hogy a férfi végre eltűnjön. Nemcsak a házából, de az életéből is.

– Na, ez azért nem egészen igaz – jegyezte meg Cesare könnyedén. – Bár a füle nagyon édes, bizonyára nem az a legelragadóbb testrésze! – Sokatmondóan a lány mellére siklatta a tekintetét.

Robinnak össze kellett szednie minden akaraterejét, hogy ne pillantson le ő is magára, ellenőrizni, vajon időközben megszáradt-e a blúza annyira, hogy már nem látszanak át sötét mellbimbói.

– Tíz másodperc! – szúrta összeszorított fogai közül.

A férfi megfontolt mosollyal kihúzott valamit a zakója belső zsebéből: papírokat, amelyeket idegesítő lassúsággal simított ki az asztalon.

Robin úgy figyelte, ahogy légy a közeledő pókot, amelynek hálója foglyul ejtette. Cesare Gambrelli rendíthetetlen nyugalmából arra következtetett, hogy azok az iratok olyasmit tartalmaznak, ami rábírhata őt, hogy elfogadja ezt a házassági ajánlatot.

A házassági ajánlatot, amely nem ajánlat, hanem követelés.

2. FEJEZET

– Már rég letelt a tíz másodperc, nem? Hívnia kellene az inast, Robin – mondta Cesare Gambrelli kihívóan.

Igen, a tíz másodperc letelt, mégpedig nevetségesen lassan. Ám Robin kíváncsisága felébredt, és nem szándékozott hívni senkit, amíg nem tudja meg, mi áll azokban a papírokban.

– Nem arra kértem, hogy térjen végre a tárgyra? – Nehezen uralkodott magán, vállá úgy megfeszült, hogy fájt.

A férfi szája kemény vonallá vált.

– Nem tűröm, hogy megszabják, mit tegyek és mit ne.

– Akárcsak én! – nyugtatta meg a lány fagyosan.

Cesare félig lehunyt pillái alól méregette. A lány haragtól kipirult arca, testének feszült tartása, remegő, összeszorított keze arra utalt, hogy nem olyan nyugodt, mint amilyennek szerette volna mutatni magát. Cesare úgy vélte, egyelőre eléggé meggyötörte. Végül is lesz elég ideje, hogy mindent megfizettessen vele, évek állnak majd rendelkezésükre.

– Nos, jó – kezdte, és felemelte a köteg papírt. – Ezek az iratok a különböző európai kaszinókból való adóslevelek, amelyeket az elmúlt három hónap során gyűjtöttem be. Mindet a bátyja állította ki, én pedig kiváltottam őket.

– Az apám gondoskodik róla, hogy az utolsó pennyig visszakapja a pénzét.

– Csakhogy én nem pénzt akarok, Robin – közölte Cesare barátságosan.

Robin hitetlenkedve meredt rá.

– Azt hiszi, a bátyám adósságai miatt kész leszek feleségül menni magához?

– Igen. És Marco anyja lesz.

A kisbaba említése megingatta a lány elszántságát. Valóban szörnyűnek találta, hogy a kicsi alig pár hónaposan elveszítette az édesanyját, és korábbi állításaival ellentétben már nem volt annyira biztos benne, hogy nem Simon okozta a balesetet...

Az elmúlt három hónap nagyon megviselte őket. Simon halálhíre könnyebb szívrohamot váltott ki az apjánál, és őt is úgy megrázta, hogy majdnem beleroppant. Ám ezekben a hónapokban fény derült Simon adósságainak mértékére is. Kész rémálom volt, főleg az ügyvédek számára, akik naponta újabb és újabb követelésekkel szembesültek.

Ezekről Cesare Gambrellinek vélhetően nem volt tudomása, mivel a legtöbb hitelező Angliában élt. De az apjának majdcsak sikerül felhajtania a pénzt, hogy kiegyenlítse a férfi követeléseit is. Ám se ez a nehézség, se Simon adósságainak mértéke nem változtat azon a tényen, hogy Cesare Gambrelli gondjaira nem lenne megoldás, ha kényszerítené őt, hogy legyen a nevelt fia anyja.

Nem létezett egyszerű megoldás. Három hónappal korábban két fiatal ember értelmetlenül meghalt. A családjaik gyászolják őket, de ami történt, azon nem lehet változtatni, semmi sem hozhatja vissza őket. Az sem, ha ők ketten összeházasodnának.

Cesare leolvasta az arcáról a különböző érzelmeket: bizonytalanságot, kételyt, szomorúságot, szájalmat és végül a korábbi elszántságot. Ideje, hogy befejezzék ezt a macska-egér játékot. Felegyenesedett.

– Az adóslevelek csekélységek ehhez képest. – Felemelte a kupacról a legfelső papírlapot, és átnyújtotta Robinnak.

A lány keze enyhén megremegett, amikor elvette tőle. Alig olvasta el az első sorokat, minden szín kiszaladt az arcából.

– Amint látja – folytatta Cesare könnyörtelenül –, a maga semmirekellő bátyja gyakorlatilag a halála előtti utolsó dobásként eljátszotta azokat a részvényeket, amelyeket az édesanyjuk hagyott rá. Ezek az apjuk könyvkiadójának, az Ingram Publishingnek pontosan a harminc százalékát teszik ki. Ez a harminc százalék immár az enyém, és betettem egy anyagszámlára. – Azzal átadott

Robinnak egy másik lapot.

A lány nem akart hinni a szemének. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Lehetetlen, hogy... Simon nem tehetett ilyet!

Vagy mégis? A szerencsejáték a szenvedélyévé vált, régóta mindent feláldozott érte, kivéve az apjuk könyvkiadójában kapott részesedését, amelyet öt évvel korábban, az anyjuk halála után írtak a nevére.

– Ez nem lehet igaz... – szólalt meg Robin reszkető hangon.

– Pedig igaz – biztosította a férfi kimérten.

Robin ismét a papírra meredt.

– De az összeg, amelyet Simon kapott érte...

– Jóval értékén aluli. Ennek ellenére az ügylet teljesen törvényes, még akkor is az lenne, ha a bátyja egyetlen pennyt kapott volna érte.

Robin megszédült. Ez az ember nem jött volna ide ilyen fennhéjázva, ha nem lenne száz százalékgig biztos benne, hogy a tulajdona törvényes.

– Kész vagyok a részemet az esküvőnk napján nászajándékként átengedni önnek – közölte most diadalmasan.

Robin csodálkozva és hitetlenkedve bámult rá. Ez a fickó tényleg azt hiszi, hogy zsarolhatja őt ezekkel a részvényekkel! Láttá elszánt arcán és kihívó tekintetén. Megrázta a fejét.

– Az apám vissza fogja vásárolni a részvényeket. Természetesen piaci áron – tette hozzá fakón.

– Nem eladók, semmilyen áron – vetette oda Cesare. – Mint mondtam, jelenleg egy anyagszámlán vannak, a nevem sehol nincs feltüntetve mint részvényesé. Ha azonban nem fogadja el a feltételeimet, bejegyeztetem őket a nevemen, és elfoglalom az engem megillető igazgatói széket. Ebben az esetben szándékomban áll tevékenyen részt venni a vezetőség munkájában.

Robin nem kételkedett a szavaiban, és abban sem, hogy mindent el fog követni, hogy tönkretegyje az Ingram Publishinget és vele az apját.

A cég jelentett az apjának mindent, az volt az életműve. Az elmúlt években Robin is ott dolgozott, miután befejezte az egyetemi tanulmányait. Két éve az apja jobbkezeként tevékenykedett, mivel Simon az életvitele miatt nem volt alkalmas ennek a posztnak a betöltésére.

– Az apjának egészségügyi gondjai támadtak a bátyja halála után, nem igaz? – érdeklődött Cesare.

Robin összeszorította a fogát. Nem tévesztette meg a férfi lány hangja, ez csupán újabb fenyegetés volt. Méghozzá nagyon is valós! A szívinfarktus után az orvosok azt tanácsolták az apjának, hogy fogja vissza magát, és kerüljön minden izgalmat. Eddig nem igazán tudta ezt betartani, mert mindennap újabb katasztrófák derültek ki, amelyeket Simon okozott. Éppen aznap délután is egy találkozóra ment, hogy kifizesse a fia adósságainak egy részét.

– Nem fogom magával megvitatni az apám egészségi állapotát – mondta élesen Robin.

– Nem, természetesen nem. Felesleges is lenne. Hiszen mindketten tudjuk, mit jelentene az apjának, ha megtudná, milyen messzire ment el a fia. Újabb szívrohamot váltana ki nála, amelyből már nem épülne fel olyan könnyen. Sőt, akár halálos is lehetne...

– Hát milyen ember maga? – A lány szemében rémület tükröződött, amikor sápadtan ránézett.

– Szicíliai vagyok – vetette oda Cesare büszkén –, és az én hazámban csak egyetlen mód létezik családi viszályok esetén. Szemet szemért – fűzte hozzá, amikor a lány üveges tekintettel ránézett.

– Egy ilyen viszályt csak halállal vagy házasságkötéssel lehet elsimítani a két család között.

Robin meg sem tudott szólalni. Az apja óva intette ettől az embertől, és azt tanácsolta neki, hogy tartsa magát távol tőle. De hogyan tehetné volna, ha a fickó eljött hozzá? Ugyanakkor azon töprengett, vajon honnan tudta az apja, milyen fenyegetést jelent Cesare Gambrelli? Talán mégis kapott választ a részvénytulajánító levelére?

Cesare hűvösen figyelte. Teljesen hidegen hagyta a lány arcára kiült fájdalom és megrázkódtatás. Az ő gyönyörű húga halott, s ennek a nőnek a bátyja tehet róla. Bosszút fog állni, így vagy úgy!

– Az apám soha nem fog beleegyezni a házasságunkba – nyögte ki Robin nagy nehezen.

– A döntés egyedül a magáé, nem az apjáé – hárította el kifogását a férfi. – Ha vonakodik a

feleségem lenni, minden hatalmamban álló eszközt be fogok vetni, hogy tönkretegyem az Ingram Publishinget.

Ez nem üres fenyegetés volt. Charles Ingram tulajdonát képezte a részvények ötven százaléka, Robinét húsz. Ez volt az anyai öröksége. Cesare pontosan tudta, milyen károkat okozhat a maga harminc százalékaival. Még mielőtt Robinnal találkozott volna, elhatározta, hogy térdre kényszeríti az Ingram Publishinget. Azután ráébredt, hogy egy ennél sokkal kielégítőbb módja kínálkozik a bosszúra: térdre kényszeríti Robin Ingramet, és még élvezetét is leli benne.

– De én nem akarok magához menni! – fakadt ki Robin.

Cesare megvonta széles vállát.

– Akkor elfoglalom helyemet az Ingram Publishing vezetőségében.

– Miért teszi ezt? – tudakolta a lány. – Hiszen maga éppúgy nem akarhat elvenni, ahogy én sem akarok magához menni! Akkor hát miért?

A kétségbeesés könnyei jelentek meg kék szemében – könnyek, amelyekkel szemben Cesare rögtön felvértezte magát. Csupán egyetlen érzés érdekelte ezzel a nővel kapcsolatban.

– Az óhajom itt mit sem számít. Marcónak anyára van szüksége – emlékeztette a lányt.

– De állítólag a legnagyobb ellensége vagyok – fortyant fel Robin.

– Túlságosan személyesnek tekinti ezt a dolgot.

– Talán lehetne még ennél is személyesebb? – kérdezte a lány értetlenkedve.

– De még mennyire! – Cesare tudta, hogy pontosan érti a célzást. – De ön pillanatnyilag az ellenséges család nevét viseli. Ingram. És én szicíliaiként...

– Jéghideg, bosszúvagyó szicíliaiként!

A férfi várakozva nézett rá, azután oldalra billentette a fejét.

– Bosszúvagyó talán, de jéghideg? Ezt maga sem gondolja komolyan, ugye? – kérdezte kihívóan.

– Ahogy én sem hiszem el, amit mondanak a megközelíthetetlen Robin Ingramról.

Megjegyzése a lány arcába kergette a vért. Egy csapásra emlékezett rá, hogy az imént elárulta magát. A csók lehetetlenné tette számára, hogy most azt állítsa, hidegen hagyja ez a férfi. Az sem tetszett neki, hogy pletykák keringenek róla, és a férfi elhiszi őket. Végül is Gambrelli nem tudhatta a valódi okot, amiért ő a válás után úgy döntött, visszavonul, és kerül mindenféle kapcsolatot, mind testit, mind érzelmit.

– Az apám soha nem fogadná el a házasságunkat.

– Nem érdekel, mit fogad el az apja.

– Engem viszont érdekel – vágott vissza dühösen Robin. – Ismerem az apámat. Soha nem fogja megengedni, hogy feleségül menjek egy olyan férfihoz, akit nem szeretek, még azért sem, hogy megmentsem a céget az előre jelzett csődtől.

Ugyanígy biztos volt azonban abban is, hogy apjának megadná a végső döfést, ha Simon halála után még azt is végig kellene néznie, hogy a vállalata tönkremegy.

Te jó ég, csak nem barátokozik már a gondolattal, hogy hozzámegy Cesare Gambrellihez, hogy megakadályozza a cég bukását?

Nem, természetesen nem! Ám amíg nem tudja biztosan, milyen ászot tartogat még Cesare, nem marad más választása, mint tovább hallgatni az érveit.

– Akkor hát nagyon meggyőzőnek kell lennie – hárította el a férfi az ellenvetését egy laza kézmozdulattal. – Persze megértem, miért védi az apját.

– Bár magát ez egy cseppet sem érdekli! – sziszegte a lány mérgesen.

A férfi sötét szeme szikrázott.

– Nem vagyok szívtelen, Robin, bármit is gondoljon rólam. Éppen ellenkezőleg, támogatom, hogy ezt az egészet könnyen emészthetővé tegye a számára. Mondja neki nyugodtan azt, hogy fülig egymásba szeretünk! Mondja, hogy nem tud élni nélkülem! Mondjon, amit akar, de egy biztos: a feleségem lesz!

Olyan kegyetlenül hajthatatlan volt, annyira biztos abban, hogy megkapja, amit akar. És nem jogosan? – kérdezte magától Robin. Talán ő magára merné vállalni, hogy közölje az apjával, mit tett Simon? Elmondhatja neki az igazságot Cesare Gambrelli követeléséről, megkockáztatva

ezzel egy második szívinfarktust? Hiszen az orvosok megmondták: több feszültséget nem bírna elviselni. Ugyanakkor az elmúlt hónapokban végig kellett néznie, ahogy az apja egyre feszültebb lett minden egyes újabb követeléstől, amellyel Simon hitelezői előálltak.

Mindenesetre most időre volt szüksége. Időre, hogy átgondolja, hogyan szabaduljon ki a hurokból.

– Adok magának egy kis időt. – Cesare Gambrelli összehajította a papírlapokat, és visszadugta őket a felöltője zsebébe. – Hogy szokja a gondolatot, hogy a feleségem lesz. Javaslom, ma este menjünk el együtt vacsorázni, akkor megbeszélhetjük a részleteket.

– Néhány órányi időt ad, hogy megszokjam ezt a képtelen gondolatot? – kiáltott fel Robin hitetlenkedve.

Cesare figyelte, ahogy méltóságteljesen és büszkén ül ott, és semmit nem szeretett volna jobban, mint folytatni, amit az imént elkezdtek.

– Nem látom értelmét tovább halogatni az elkerülhetetlent.

– Elkerülhetetlen... a maga véleménye szerint. De én másképp látom.

Cesare halványan elmosolyodott.

– Marcónak azonnal szüksége van anyára, nem három vagy hat hónap múlva. – Ő pedig az ágyába akarta vinni a lányt. – Természetesen tudom, hogy már volt férjnél. – És cseppet sem tetszett neki a gondolat, hogy valaki már birtokolta „kiszemelt zsákmányát”.

– És maga? – kérdezett vissza a lány. – Elvégre... hány éves is? Harmincöt biztosan elmúlt. Volt már nő?

– Harminchét – felelte a férfi fojtottan. – És nem, még nem voltam nő, akkor még mindig az lennék. Az én életemben nem lesz válás. Ha egyszer házasember leszek, az is maradok – tette hozzá nyomatékosan, nehogy a lány fejében megforduljon, hogy most beleegyezik a házasságba, és ha visszakapta a részvényeket, később elválhat. Minél hamarabb magához láncolja, mégpedig egy közös gyerekkel, annál jobb. – Maga is házas marad – szögezte le, mielőtt a lány reménykedni kezdett volna. – Tehát... ma este vacsora. Fél nyolckor eljövök magáért.

– Még nem is mondtam igent! – kiáltott fel Robin dühösen. Túl gyorsan történt minden. Ez a férfi túl gyors neki... Érezte, hogy a hurok egyre szorosabban fonódik a nyakára. E pillanatban nem lát kiutat, de ez nem jelenti azt, hogy nincs. És minél több időt nyer, annál nagyobb az esélye, hogy eszébe jut valami megoldás.

Cesare felvonta fekete szemöldökét.

– De igent fog mondani, ugye?

Robint dühítette a férfi magabiztossága. Egyre inkább úgy érezte magát, mint az egér, amellyel a macska merő szórakozásból játszik. Egy nagy és veszélyes macska... egy fekete párduc... Cesare Gambrelli pontosan olyan veszélyes, mint amilyennek az apja lefestette, de ez nem jelenti azt, hogy neki ki is kell mutatnia, mennyire elbizonytalanították a fenyegetései.

– Igen, beleegyezem. – Át kell vennie a vezetést, különben semmi esélye a férfival szemben. – De ne fáradjon azzal, hogy értem jön! Az étteremben találkozunk.

Cesare arcáról eltűnt a magabiztos mosoly, megvetően elhúzta a száját. A függetlenségnek ez a fitogtatása pillanatnyilag még nem okozott gondot neki. Használja ki ez a nő nyugodtan a szabadságát! Mihelyt a felesége lesz, úgymint minden megváltozik. Ő senkitől nem tűri a parancsolgatást, a legkevésbé attól a nőtől, akit az asszonyává tesz, hogy elégtételt vegyen rajta a húga haláláért.

– Nem étteremben fogunk enni, hanem a lakosztályomban a londoni Gambrelli szállodában – közölte tárgyilagosan. – Azt a környezetet alkalmasabbnak találom arra, hogy személyes dolgokat megbeszéljünk.

Látta, hogy a lánynak forog az agya. Első megnyilvánulása a felháborodás volt, amelyet elbizonytalanodás követett az elképzelésre, hogy kettesben lesz vele a lakosztályában, és végül a felismerés, hogy a férfinak valószínűleg igaza van.

Cesare gyanította, hogy a ma esti beszélgetésük éppoly heves lesz, mint a mostani. És egyikük sem az a fajta ember, aki szívesen rendezne jelenetet egy étteremben. Robin bátyja, Simon bőven

gondoskodott már a nyilvános jelenetekről.

– Akkor fél nyolcra várom a szállodában – tette még hozzá.

Csak várjon! – gondolta Robin. Majd elmegy a szállodájába, amikor neki tetszik. Csupán dachból, ahogy magának bevallotta, elhatározta, hogy megvárakoztatja a férfit. Hogy mi értelme lenne felbosszantani? Egyszerűen jobban fogja magát érezni tőle. Ez az értelme! Különben is előbb beszélni akart az apjával, hogy kiderítse, ő miért tartja veszélyesnek Cesare Gambrellit.

– A nyolc óra jobban megfelelne – szólalt meg hűvösen.

Cesare megrázta a fejét.

– Attól tartok, az túl késő. Marco akkor már alszik.

Robin értetlenül meredt rá.

– Magával hozta őt Londonba? – nyögte ki végül.

– Persze. Hol másutt lenne, ha nem velem?

Robin mély lélegzetet vett.

– Nem tartom jó ötletnek, hogy már most lássam Marcót.

– Biztosra veszem, hogy kifejezetten rossz ötletnek tartja – vágott vissza Cesare rögtön.

– Tisztában vagyok vele, hogy nincs tapasztalata gyerekekkel, de ezt a hiányosságát gyorsan pótoljuk, higgye el!

A lány egy pillanatra zavarba jött. Nincs tapasztalata gyerekekkel? Persze, a család legifjabb tagjaként valóban nem sokat volt együtt gyerekekkel, de szeretett volna saját kisbabát...

Cesare megértően nézett rá.

– Házassága a tiszteletre méltó Giles Bennett-tel gyermektelen maradt, nem igaz? Ami meglep, elvégre kellett volna neki egy örökös, akire a címét hagyhatja, amelyet ő is úgy örökölt az apjától. Azért vált el magától, mert vonakodott teljesíteni ezt az óháját? Maga is olyan, mint sok mai fiatal nő, akik ragaszkodnak a szabadságukhoz, ezért halogatják az anyává válást, ameddig csak lehet? – Tekintetével szinte átfúrta Robint. – Ennek most vége. Elfelejtheti a saját igényeit, amint a feleségem lesz és Marco anyja.

Cesare a maga értékrendje szerint a gyereket az élet kiteljesedésének tekintette. Nem értette azokat az embereket, akik nem a gyerekeket helyezték az első helyre. Igyekezett a lehető legtöbbet megtudni Giles Bennett és Robin Ingram házasságáról, és most még elszántabb volt, hogy a lányt a gyermekei anyjává tegye.

Azzal azonban nem számolt, hogy Robin nem akarja látni Marcót. Nos, nem minden nő rendelkezik anyai ösztönökkel, ezt el tudta fogadni. Némelyeknél hosszabb idő elteltével jelentkeznek. Valahogy mégsem hitte, hogy az érzékeny Robin Ingramnál erről lenne szó. A lány szemlátomást nagyon szerette a bátyját, az apja iránti szeretete pedig több mint nyilvánvaló volt. Talán fél a terhességtől vagy a szüléstől? Bármi legyen is az oka, majd ő gondoskodni fog róla, hogy legyőzze a félelmeit.

Mégpedig a házasságuk első évében...

– Ma este is elragadóan néz ki – üdvözölte Cesare a lányt egy udvarias bókkal, amikor az háromnegyed nyolckor kiszállt a magánliftből, amely közvetlenül a férfi lakosztályába vitte.

Robin hűvös pillantással köszönte meg a bókot. Elhatározta, hogy a vacsora idejére a megközelíthetetlen nő szerepébe bújik. Ehhez egy magasan záródó, egyszerű szabású, fekete ruhát választott, amely a térdéig ért. Haját kontyba tűzte a tarkóján. Egyetlen ékszere egy arany fülbevaló és egy finom arany karkötő volt. Az arcfestékekkel is takarékosan bánt – beérte nappali krémmel, némi szempillafestékekkel és színtelen ajakrúzzsal.

Elvégre nem randevúra készült, ahol le akarta volna nyűgözni a partnerét. Ezen az estén csak egy újabb, feszültségekkel teli beszélgetésre számíthatott Cesare Gambrellivel. És arra, hogy meg fog ismerkedni Marcóval...

Mély levegőt vett.

– Ugye nem várja tőlem, hogy viszonzzam a bókját? – Miközben a férfi oldalán belépett a szalonba, megpróbálta figyelmen kívül hagyni, milyen jól néz ki Cesare a fekete nadrágjában és

fekete selyemingében.

A lakosztály elfoglalta a szálloda legfelső emeletének egészét. De mi mást várhatott volna? Gambrelli a világ egyik leggazdagabb embere! Ha akarná, az összes szállodájában igényt tarthatna a legfelső szintre. Valószínűleg úgy is tesz.

Cesare elismerő pillantásokkal követte. Megállapította, hogy noha délután kiveszett a lányból a méltóságteljes tartás, mostanra mindenestre összeszedte magát. Tökéletesen megtestesítette a szép és gazdag társasági hölgyet, uralkodó, megközelíthetetlen, egyszerű földi halandók számára elérhetetlen volt. Miközben az ablakhoz sétált és megfordult, mögötte a londoni égboltot vörös fénybe vonta a lenyugvó nap.

– Kér egy italt? – Cesare kiemelt egy üveget az ezüstszínű, jeges vödörből.

Nem tette szóvá, hogy Robin elkésett. Nyilván számított rá, hogy később jön, csak hogy megmutassa neki, nem tűri a parancsolgatást.

– Pezsgő? – kérdezte a lány gőgösen felvont szemöldökkel. – Nem korai még az... ünneplés?

– Egyáltalán nem. – Cesare teletöltött két poharat a gyöngyöző folyadékkal, és átnyújtotta neki az egyiket. – Én mindig pezsgőt iszom.

– Csodálatos, ha az ember ilyen kiváltságos helyzetben van. – Robin pislogás nélkül állta a férfi tekintetét.

Cesare lassan elmosolyodott.

– Ennek semmi köze ehhez. Rájöttem, ez az egyetlen szeszes ital, amelyet anélkül ihat az ember, hogy másnapos lenne tőle.

Hihetetlenül magabiztos volt a fellépése. Robin forrt a dühtől, miközben belekortyolt az italba. Hát ennyire meg van győződve róla, hogy ő az úr! És talán nem így van?

Az apja hazatérésekor megpróbálta a beszélgetést Cesare Gambrellire terelni, ám nem járt sikerrel. Charles csupán megismételte az intelmét, de egyébként nem mondott semmit. Azaz... még hozzáfűzte, milyen gátlástalan Cesare Gambrelli az üzletben.

Mennyivel gátlástalanabban bána hát el azokkal, akiket felelőssé tesz a húga haláláért! – gondolta Robin. Ám anélkül, hogy beszélt volna Cesare délutáni látogatásáról, nem faggathatta ki az apját. Azt sem árulhatta el, hogy az „ismerős”, akivel vacsorázni megy, Cesare Gambrelli. Az minden bizonnyal heves vitához vezetett volna, amihez nem volt idegzete. Az apja pedig túl fáradtnak hatott, mivel éppen egy újabb tárgyalásról tért vissza, amely Simon játékadósságairól folyt.

– Tehát mire igyunk? – zavarta meg Cesare gúnyos kérdése a gondolatmenetét. – A ma délutáni beszélgetésünk sikeres befejezésére?

Még csúfolódik velem! Pontosan tudja, hogy nem önszántából jött el hozzá. Robin sűrű pillái alól a férfit nézett.

– Akkor csak maga emelhetné meg a poharát!

– Az az érzésem, hogy a jövőben sok mindenről más véleményen leszünk, Robin. Igyon csak! – mondta a férfi türelmetlenül.

A lány ahelyett, hogy engedelmeskedett volna, átvágott a helyiségen és az ajtó mellé állt. Mintha menekülni akarna. Nos, elfuthatna, gondolta Cesare, de úgysem bújhat el előle. Az ő elhatározása sziklaszilárd. Feleségül fogja venni.

Végigsiklatta rajta a tekintetét. Tisztában volt vele, hogy azért választotta az egyszerű ruhát, hogy elterelje az ő figyelmét vonzó idomairól. Mézszőke hajzuhatagát szintén azért tűzte fel kontyba, hogy jelentéktelennek látszódjon.

Nos, ezzel éppen az ellenkező hatást váltott ki vele. Volt valami hihetetlenül kihívó az egyszerű öltözékben. Cesarének viszkedett az ujja, hogy kihúzza hajából a hajtűket, és lássa leomlani a súlyos tincseket. Addig akarta csókolni, amíg puhán és engedelmesen a karjába nem simul...

Robin bizonyára elcsüggedt volna, ha tudja, mennyire hiábavalóak voltak fáradozásai a férfi vágyának kioltására. Cesare szerette volna felderíteni, becézni és végigcsókolni minden négyzetcentiméterét. Robin azt kívánta, bár csak ne nézne úgy rá. Sebezhetőnek és tehetetlennek érezte magát – mintha a férfi levetkőztette volna a tekintetével. Pedig nem viselt sok mindent a